

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11C/323/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114225820
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2016:8114225820.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobcu: ORANGE Slovensko, a.s., so sídlom Metodova 8, Bratislava, IČO: 35697270, zastúpený: Bobák, Bollová a spol., s.r.o. so sídlom Bratislava, Dr. Vladimíra Clementisa 10 p r o t i žalovanému: W. J., L.. XX.X.XXXX, J. G., G. X, zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, ul. Sov. hrdinov 163/66, o návrhu žalovaného na obnovu konania vo veci Okresného súdu Prešov 16Ro/106/2013 a prísl., takto

rozhodol:

Z a m i e t a žalobu na obnovu konania.

Z a m i e t a návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Prešov 16Ro/106/2013-43 zo dňa 16.4.2013.

Žalobca m á nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalovaný v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 16Ro/106/2013, ktoré bolo začaté na návrh obchodnej spoločnosti Orange Slovensko a.s. a ktoré bolo ukončené vydaním platobného rozkazu dňa 16.4.2013 podal dňa 23.9.2014 návrh na obnovu daného konania. Tento návrh odôvodnil § 228 ods. 1 písm. a/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Dôvod podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. preukazoval novými skutočnosťami a za túto novú skutočnosť považoval v návrhu rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-618/10. Na pojednávaní však vysvetlil, že správne ide o iné súdne rozhodnutia všeobecných súdov SR, ktoré v návrhu citoval, a ktoré posúdili zmluvnú pokutu v zmluvách o pripojení, ktoré uzatváral žalobca ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. V návrhu žalovaný citoval § 172 ods. 9 O.s.p. a zdôraznil, že išlo o spotrebiteľskú vec a že keďže zmluva obsahovala neprijateľnú zmluvnú podmienku (zmluvnú pokutu), preto platobný rozkaz nemal byť vydaný a to aj v prípade, že žalobca si v pôvodnom konaní neuplatňoval zmluvnú pokutu ale náhradu škody. Podľa neho škoda bola pretransformovaná zo zmluvnej pokuty. Pri dôvode na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. poukázal na viaceré rozhodnutia Súdneho dvora EÚ a to C-618/10, C-76/10, spojené prípady C-240/98 až C-244/98 zo dňa 27.6.2000 a rozhodnutie C-473/00 zo dňa 21.11.2002. Uviedol, že všetky tieto rozhodnutia vyslovili záver o potrebe skúmania ex offo neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách.

2. Žalobca s týmto návrhom nesúhlasil. Uviedol, že platobným rozkazom vo veci 16Ro/106/2013 nebol priznaný nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, ale na náhradu škody a preto je irelevantný odkaz na súdne rozhodnutia, ktorými bola zmluvná pokuta určená za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zdôraznil, že iné právne posúdenie obdobného nároku ani nie je dôvodom pre obnovu konania. Podobne nie je daný dôvod pre obnovu konania ani v zmysle § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p., keďže rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zakladajú dôvod obnovy konania len vtedy, keď sa týkajú rovnakej veci alebo ak odlišne vo

veci inej riešia otázku majúcu na spôsob právneho posúdenia v pôvodnom konaní dosah. Poukázal na to, že neexistuje žiadne vecné ani personálne prepojenie spomínaných rozhodnutí s konaním, ktorého obnovu žalovaný navrhuje.

3. Súd vykonane dokazovanie písomnými vyjadreniami strán, vylúchom žalovaného, spisom tohto súdu 16Ro 106/2013 a zistil tento skutkový stav:

4. Dňa 18.3.2013 podala obchodná spoločnosť Orange Slovensko a.s. na tunajší súd návrh na vydanie platobného rozkazu proti žalovanému o zaplatenie 519,36 Eur s príslušenstvom. Z obsahu návrhu vyplýva, že žalovaný neuhradil cenu za poskytnuté telekomunikačné služby vo výške 63,36 Eur. Na základe štyroch zmlúv o pripojení a ich dodatkov (dve zmluvy zo dňa 19.10.2009 a dve zmluvy zo dňa 4.8.2010) žalobca odpredal žalovanému 4 mobilné telefóny po 1 euro, hoci predajná cena činila 2 x 144 Eur a 2 x 84 Eur. Žalovaný hneď po uzavretí druhej zmluvy od augusta 2010 vôbec neplatil cenu za telekomunikačné služby, preto žalobca si uplatnil náhradu škody vo výške predajnej ceny mobilných telefónov, keďže žalovaný porušil svoju povinnosť počas dohodnutej doby viazanosti platiť riadne a včas cenu za poskytnuté služby. Preto súd vydal dňa 16.4.2013 platobný rozkaz pod sp. zn. 16Ro/106/2013-43, ktorým zaviazal žalovaného, aby zaplatil žalobcovi do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu sumu 519,36 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 9,5% ročne od 12.8.2011 a trovy konania vo výške 31 Eur. Tento platobný rozkaz bol žalovanému doručený do vlastných rúk dňa 25.4.2013 a keďže odpor voči nemu nepodal, nadobudol právoplatnosť 18.5.2013.

5. Podľa § 397 CSP proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak

- a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
- b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
- c) bolo rozhodnuté v neprospech strany v dôsledku trestného činu sudcu, iných subjektov konania alebo inej osoby zúčastnenej na konaní,
- d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody strany a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadosťučinením,
- e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné, alebo
- f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

6. Podľa 398 CSP žaloba na obnovu konania je prípustná aj proti právoplatnému uzneseniu, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy vzťahovať aj na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí primerane aj o platobnom rozkaze, ktorý nadobudol právoplatnosť.

7. Podľa § 400 CSP žalobu na obnovu konania môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

8. Podľa § 403 ods. 1 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

9. Podľa § 403 ods. 2 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

10. Podľa § 411 ods. 1 CSP rozsahom a dôvodmi žaloby na obnovu konania je súd viazaný.

11. Podľa § 414 CSP ak súd žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne.

12. Súd prvej inštancie vo veci už raz rozhodol, keď uznesením č.k. 11C/323/2014-25 zo dňa 11.3.2015 návrh na obnovu konania zamietol, pretože dospel k presvedčeniu, že nie sú splnené zákonné dôvody

pre obnovu konania v zmysle vtedy platných ustanovení OSP a navyše z dôvodu, že návrh bol podaný po uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty, pričom vychádzal z ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z.z. o úradnom vestníku Európskej únie. Podľa citovaného ustanovenia o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené platí, že dňom uverejnenia sa stálo známym každému koho sa týka; domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná.

13. Súd prvej inštancie následne uviedol, že v úradnom vestníku EÚ sa zverejňujú aj rozsudky Súdneho dvora EÚ, preto platí v zmysle vyššie citovaného ustanovenia fikcia o tom, že ich zverejnením sa o nich dozvedel aj žalovaný. Rozsudky sú z rokov 2000 a 2002, návrh na obnovu konania bol podaný nepochybne dávno po ich zverejnení. Je pritom irelevantné, že žalovaný má postavenie spotrebiteľa a že by citované ustanovenie pre neho nemalo platiť, keďže zákon žiadnu výnimku v prospech spotrebiteľov neupravuje. Napokon je logické, že postavenie spotrebiteľa nemôže byť zneužívané do takej miery, že by mohol v podstate bez ohľadu na subjektívnu prekluzívnu lehotu úspešne sa domáhať obnovy konania z dôvodu, že by pre posúdenie zachovania tejto lehoty postačovalo len jeho tvrdenie o tom, kedy sa o príslušných rozhodnutiach dozvedel.

14. Súd sa okrem iného zaoberal aj dôvodom pre obnovu konania, ktorý bol uplatnený podľa § 228 ods. 1 písm. e/ OSP, podľa ktorého právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. Žalovaný v tejto súvislosti citoval 4 rozhodnutia. Všetky však len všeobecne zdôrazňujú nutnosť skúmať ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky v spotrebiteľských zmluvách, čo napokon bolo implementované aj do našej legislatívy či už v hmotnom práve prostredníctvom § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka alebo v procesnom práve pôvodne v § 153 ods. 3 OSP alebo v § 172 ods. 9 OSP, ktorý platil v čase vydania napadnutého platobného rozkazu. V zmysle § 172 ods. 9 OSP bolo na posúdení súdu ako vyhodnotí návrh na vydanie platobného rozkazu, pretože súd mal vydať platobný rozkaz vtedy ak má za to, že nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Je to to isté, ak by rozsudkom žalobe vyhovel, pretože nedospel by k záveru, že prisúdené plnenie vychádza z neprijateľnej zmluvnej podmienky.

15. V predchádzajúcom rozhodnutí sa súd zaoberal výkladom ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a/ OSP a dospel k záveru, že relevantnými rozhodnutiami pre povolenie obnovy konania v zmysle tohto ustanovenia sú prípady, ak súd v pôvodnom konaní vyriešil predbežnú otázku odchyľne, než o nej rozhodol príslušný orgán alebo o prípad, ak súd bol viazaný podľa § 135 ods. 1 OSP rozhodnutím iného orgánu alebo z neho vychádzal a neskôr príslušný orgán vyriešil rovnaké skutkové okolnosti inak. Jednoznačne možno uzavrieť, že skutočnosť, že iný súd v inom konaní posúdil vymedzenú (rovnakú) právnu otázku inak nemôže zapríčiniť povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ OSP (napr. rozhodnutie NS ČR R48/2000). Takýto záver je logický, keďže existuje množstvo právoplatne rozhodnutých vecí s rozdielnym právnym posúdením a ak by sa takéto iné súdne rozhodnutie malo považovať za dôvod pre obnovu konania nepochybne by došlo k narušeniu princípu právnej istoty, čo je základným princípom právneho štátu. Navyše by bolo ťažko možno posúdiť, ktoré z rozdielnych rozhodnutí by malo byť to správne.

16. Návrhom na obnovu konania v zmysle § 228 ods. 1 OSP nie je možné sa domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávnosti procesnej povahy. Na nápravu týchto nesprávností slúžia iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozhodnutia napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania (napr. uznesenie NS SR 3Cdo 98/2011 zo dňa 11.8.2011, ale tiež stanovisko Občianskoprávneho kolégia NS ČSR uverejnené pod R2/1983, uznesenie NS ČR 29Cdo 269/2008 zo dňa 31.1.2008, 32Cdo 540/11 zo dňa 27.10.2011).

17. Poukázať možno aj na rozhodnutie Ústavného súdu ČR, ktorý zreteľne deklaroval, že zmena právneho názoru nemôže byť podkladom pre obnovu konania vo veci právoplatne skončenej (uznesenie Ústavného súdu II. ÚS 111/98 zo dňa 7.5.1998, IV.ÚS 410/00 zo dňa 2.10.2000).

18. Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 19Co 164/2015-73 zo dňa 30.6.2016 vyššie uvedené uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd vyslovil iný právny názor a uviedol, že Okresný súd Prešov v pôvodnom konaní (16Ro/106/2013) postupoval v rozpore

s judikatúrou Súdneho dvora EÚ, nakoľko ex offo nezbažil žalovaného ako spotrebiteľa neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmluve, z ktorej si žalobca uplatnil svoj nárok. Podľa odvolacieho súdu nie je pritom rozhodujúce, že žalobca si v pôvodnom konaní neuplatnil zmluvnú pokutu, ktorú možno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ale náhradu škody. Súd prvej inštancie však k tomu tvrdeniu zotrváva na tom, že uvedenú skutočnosť považuje za zásadnú.

19. Z vyššie uvedeného rozhodnutia súdu druhej inštancie vyplýva aj to, že za relevantný dôvod pre obnovu konania považuje odvolací súd existenciu rozhodnutí SDEC (zrejme Súdneho dvora EÚ) vo veci C-240 až 244/98. Odvolací súd preto uložil súdu prvej inštancie posúdiť dodržanie lehoty na podanie návrhu, pričom súd prvej inštancie pripomína, že touto problematikou sa zaoberal vo svojom pôvodnom rozhodnutí na strane 5, ktorá časť je citovaná aj v tomto rozsudku. Následne súd druhej inštancie uviedol, že žalovaný musí už v návrhu preukázať zachovanie lehoty na podanie návrhu na obnovu konania a súd ho má k tomu viesť.

20. Po doručení citovaného rozhodnutia súd prvej inštancie vyzval žalovaného uznesením č.k. 11C/323/2014-78 zo dňa 4.8.2016 na predloženie dôkazov o zachovaní subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania v zmysle pokynu súdu druhej inštancie.

21. Žalovaný na túto výzvu reagoval tým, čo už uviedol v pôvodnom návrhu, že o rozsudku SDEÚ sa dozvedel v auguste 2014 od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS.

22. Žalovaný vo svojej výpovedi nepotvrdil to, čo bolo uvedené v žalobe, že o dôvode obnovy konania sa dozvedel v auguste 2014 od združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Uviedol síce, že bol raz v spomínanom združení ale vôbec nevedel kedy to bolo, dokonca ani v ktorom roku alebo v akom čase po doručení platobného rozkazu. Nespomínal si, že by mu zástupkyňa združenia hovorila o nejakých rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ a povedala mu len to, že žalobca od neho žiada vysokú zmluvnú pokutu.

23. Žalobu na obnovu konania súd posúdil už podľa nového procesného poriadku - CSP a to s poukazom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 1 CSP. Podľa neho ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

24. Zachovaný je len právny účinok podania pôvodného návrhu s poukazom na § 470 ods. 2 vetu prvú CSP. Znamená to, že vychádza sa z toho, že žaloba na obnovu konania bola podaná 23.9.2014, avšak jej dôvodnosť sa posudzuje už podľa aktuálnej právnej úpravy danej ustanoveniami § 397 a násl. CSP.

25. Aktuálna právna úprava sprísňuje podmienky pre povolenie obnovy konania a pokiaľ ide o dôvod pôvodne podľa § 228 ods. 1 písm. e/ OSP, ktorý odvolací súd považoval za opodstatnený, v súčasnej právnej úprave ide o dôvod zakomponovaný v § 397 písm. e/ CSP, v ktorom je však výslovne uvedené, že príslušné rozhodnutie SD EÚ musí byť pre strany záväzné. Podľa názoru súdu prvej inštancie však logickým a systematickým výkladom možno dospieť k záveru, že aj podľa pôvodnej právnej úpravy sa vyžadovala vecná a personálna súvislosť rozsudku SDEÚ s napadnutým rozhodnutím. Je to zrejme z toho, že aj v § 228 ods. 1 písm. a/ OSP síce nebola priamo v danom zákonom ustanovená požiadavka tejto súvislosti s inými rozhodnutiami, avšak judikatúra to jasne stanovila (rozobraté v predchádzajúcej časti rozsudku).

26. Ustanovenie § 228 ods. 1 písm. e/ OSP bolo zavedené do OSP neskôr - zákonom č. 384/2008 Z.z. a niet rozumného dôvodu na to, aby výklad spomínaného ustanovenia sa odklonil od výkladu § 228 ods. 1 písm. a/ a aby umožňoval povoliť obnovu konania bez spomínanej vecnej a personálnej súvislosti rozsudku SDEÚ s napadnutým rozhodnutím. K tomuto záveru napokon nasvedčuje aj dôvodová správa k prijatiu § 228 ods. 1 písm. e/ OSP, ktorá odkazuje len na rozsudok SDEÚ vo veci C119/05 (ministero dell'industria v. Lucchini), ktorý sa týkal prekročenia právomoci vnútroštátnym súdom, ktorá bola zverená iným orgánom EÚ. Cieľom spomínanej novely bolo teda umožniť obnovu konania len v prípadoch analogických s vecou Luschni, teda ak vnútroštátny súd oboerie o kompetenciu orgán EÚ a neznamená, že by obnovu konania mala byť nariadená pre rozpor s akýmkoľvek rozhodnutím SDEÚ (napr. uznesenie Krajského súdu Prešov 9Co 155/14 zo dňa 26.1.2016 alebo 14Co 66/14 zo dňa 4.11.2014).

27. Je potrebné zdôrazniť, že povolenie obnovy konania pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím SDEÚ by bolo zjavne v rozpore s princípom právnej istoty. Ustálená judikatúra práve v záujme zachovania právnej istoty vyvodila, že medzi pôvodným konaním a rozhodnutím, ktoré je dôvodom na obnovu konania musí existovať určitý vecný a personálny súvis. To, že sa objaví iné rozhodnutie, kde iný súd obdobnú vec posúdi inak, na obnovu konania nestačí.

28. Napriek týmto skutočnostiam súd druhej inštancie vyslovil názor (v posledný deň účinnosti OSP) o tom, že v danom prípade je daný dôvod pre obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. e/ OSP, s ktorým sa súd prvej inštancie nedokáže stotožniť, avšak v súčasnosti už vzhľadom na inú právnu úpravu ním nemôže byť viazaný.

29. Zákonodarca totiž odstránil interpretačné pochybnosti pri výklade dôvodu pre obnovu konania spočívajúceho v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ tak, že do príslušného zákonného ustanovenia jasne zakomponoval, že dané rozhodnutie musí byť pre strany záväzné. Nepochybne musí byť teda daná spomínaná vecná a personálna súvislosť rozhodnutia SDEÚ s napadnutým rozhodnutím, čo v prípade rozhodnutí Európskeho súdu, na ktoré poukázal žalovaný nepochybne absentuje.

30. Navyše nebola zachovaná ani subjektívna lehota na podanie tejto žaloby v zmysle § 403 ods. 1 CSP. Tá totiž plynie od vtedy, kedy sa žalovaný mohol dozvedieť o dôvode obnovy alebo od kedy ho mohol uplatniť.

31. V tomto prípade spomínaná lehota plynie od zverejnenia príslušného rozhodnutia SDEÚ a pokiaľ ide o rozsudok vo veci C-240/98 až C-244/98 zo dňa 27.6.2000, ktorý súd druhej inštancie považoval za relevantný tento rozsudok bol zverejnený v úradnom vestníku EÚ dňa 21.10.2000.

32. Aj keby zachovanie subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania sa malo posúdiť podľa ustanovení OSP súd poukazuje na to, že súd druhej inštancie vyslovil názor, že žalovaný do spomínaného rozhodnutia odvolacieho súdu nepreukázal zachovanie tejto subjektívnej lehoty, hoci žalovaný vo svojom návrhu uviedol, že o dôvode na obnovu konania sa dozvedel v auguste 2014 od Združenia HOOS. Žalovaný mal dôkaznú povinnosť preukázať toto svoje tvrdenie, čo sa však nestalo, keďže napriek výzve súdu žalovaný zopakoval len to, čo už uviedol v žalobe a žiadne dôkazy k tomuto tvrdeniu ohľadom preukázania zachovania subjektívnej trojmesačnej lehoty na podanie tejto žaloby nepredložil a dokonca z výpovede samotného žalovaného vyplynulo, že v spomínanom združení mu bolo povedané len to, že zmluvná pokuta je vysoká a ani približne nevedel uviesť kedy k tomu došlo. Bolo na žalovanom, aby preukázal, že žalobu podal včas, dôkazne bremeno v tomto smere neunesol. Navyše vyjadrenie, že zmluvná pokuta je vysoká, nemôže predstavovať dôvod pre povolenie obnovy konania. Aj z toho dôvodu súd považoval za opodstatnené jeho žalobu zamietnuť.

33. Na záver súd opäť považuje za potrebné poukázať aj na morálny aspekt tohto prípadu, čo súvisí so zachovaním princípu spravodlivosti, ktorý je považovaný spolu s princípom právnej istoty za jeden z najdôležitejších princíпов právneho štátu. V danom prípade totiž žalovaný nadobudol od žalobcu v krátkom čase 4 mobilné telefóny za symbolickú cenu 1 euro a pri posledných dvoch zmluvách hneď v tom mesiaci ako ich uzavrel, prestal platiť služby. Žalobcu tým uviedol do omylu, keďže žalobca s ním zmluvu uzatváral v domnení, že žalovaný si svoje povinnosti bude plniť riadne počas doby viazanosti. Správanie žalovaného tak hraničí s jeho trestnoprávnou zodpovednosťou a preto ním uplatnená žaloba na obnovu konania je tak vo výraznom rozpore s ideou spravodlivosti.

34. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto súd mu priznal plnú náhradu trov konania. Nezistil totiž žiadny dôvod pre aplikáciu výnimočného ustanovenia § 257 CSP na nepriznanie tohto nároku a to s poukazom na odôvodnenie tohto rozsudku a nepoctivé správanie sa žalovaného.

35. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.